

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 7 lipca 2020 r.

Pozycja 207

POSTANOWIENIE

z dnia 4 lipca 2019 r.

Sygn. akt Ts 156/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej W.Ł.,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

15 października 2018 r. do Trybunału Konstytucyjnego została wniesiona skarga konstytucyjna W.Ł. (dalej: skarżący). Skarga została wniesiona „w związku z naruszeniem konstytucyjnych wolności i praw przez nie zastosowanie art. 6. 1. pkt 6 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe Dz. U Nr 140 poz. 939”.

Skarżący wskazuje, że „poniósł znaczne straty związane z brakiem wyznaczonego doradcy bankowego, nieodpowiednich warunków lokalowych nieadekwatnych do wieku i stanu zdrowia skarżącego”.

Skarżący zobowiązał się w skardze, że w przeciągu 7 dni uzupełni jej braki bez konieczności wzywania go do tego.

Na dzień wydania niniejszego postanowienia, do Trybunału nie wpłynęło żadne dodatkowe pismo procesowe skarżącego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu już w początkowej fazie postępowania spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub jest oczywiście bezzasadna.

2. Trybunał stwierdza, że skarga nie spełnia wymogów określonych w art. 53 ust. 1 pkt 2-6 i ust. 2 u.o.t.p. TK.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że skarżący nie wskazał, która jego konstytucyjna wolność lub prawo, i w jaki sposób – jego zdaniem – zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK). W konsekwencji nie sformułował również zarzutu niekonstytucyjności normy prawnej (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK).

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem modyfikacja skargi, w tym powoływanie nowych wzorców kontroli lub stawianie nowych zarzutów (w niniejszej sprawie po raz pierwszy), po upływie przepisanej terminu do jej wniesienia jest niedopuszczalna (zob. wyrok TK z 7 marca 2006 r., sygn. SK 11/05, OTK ZU nr 3/A/2006, poz. 27 oraz postanowienia TK z: 12 listopada 2001 r., sygn. Ts 139/01, OTK ZU nr 1/B/2002, poz. 106, 14 maja 2003 r., sygn. Ts 29/03, OTK ZU nr 1/B/2004, poz. 28 oraz 17 listopada 1999 r., sygn. SK 17/99, OTK ZU nr 7/1999, poz. 168). Tymczasem, jak wynika z uzasadnienia skargi, termin do jej wniesienia upłynął 15 października 2018 r., co oznacza, że uzupełnienie jej o powyższe elementy jest już niedopuszczalne.

Skarżący nie wskazał również, jak też nie dołączył do skargi ostatecznego rozstrzygnięcia wydanego na podstawie kwestionowanego przepisu (art. 53 ust. 2 pkt 1 u.o.t.p. TK) i w konsekwencji:

- 1) nie udokumentował daty jego doręczenia (art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p. TK);
- 2) nie wskazał czy został wniesiony od niego nadzwyczajny środek zaskarżenia (art. 53 ust. 1 pkt 6 u.o.t.p. TK);
- 3) nie dołączył orzeczeń, które świadczyłyby o wyczerpaniu drogi prawnej (art. 53 ust. 2 pkt 2 u.o.t.p. TK).

Ponadto, skarżący nie przedstawił stanu faktycznego (art. 53 ust. 1 pkt 4 u.o.t.p. TK) oraz nie dołączył do skargi pełnomocnictwa szczególnego do sporządzenia i wniesienia tego środka prawnego, a także do reprezentowania go w postępowaniu przed Trybunałem (art. 53 ust. 2 pkt 3 u.o.t.p. TK).

Powyższe okoliczności, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK, stanowią podstawę odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

3. Na marginesie Trybunał zwraca uwagę, że skarżący jako zaskarżony przepis wskazał „art. 6. 1. pkt 6 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo Bankowe Dz. U Nr 140 poz. 939”. Taki zapis zaskarżonego przepisu nie pozwala na precyzyjne określenie zakwestionowanego przepisu, Trybunał zaś nie może domniemywać, który przepis kwestionuje skarżący.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.